

Til beslutningsforslag nr. B 156. Betænkning afgivet af Europaudvalget den 15. august 2000

Betænkning

over

Forslag til folketingsbeslutning om folkeafstemning om ophævelse af de fire danske forbehold

[af Kim Behnke (FRI), Tom Behnke (FRI), Thorkild B. Fransgaard (FRI), Kirsten Jacobsen (FRI) og Frank Dahlgaard (UP)]

Udvalget har behandlet beslutningsforslaget i et par møder.

Herefter indstiller et *flertal* (Socialdemokratiets, Venstres, Det Konservative Folkepartis, Centrum-Demokraternes og Det Radikale Venstres medlemmer af udvalget) forslaget til *forkastelse*.

Et *mindretal* (Socialistisk Folkepartis medlem af udvalget) indstiller ligeledes forslaget til *forkastelse* og udtaler i den forbindelse:

De fire forbehold er samlet udtryk for, at Danmark skal holdes ude af den statsdannelse, som Maastrichttraktaten var udtryk for, og for et EU i flere rum med mulighed for et dynamisk samvirke mellem Europas lande. De fire forbehold rammer lige præcis de opgaver, som gør, at man laver en europæisk stat, hvis man tilslutter sig dem. Det, der blev givet tilslutning til ved afstemningen den 18. maj 1993, var, at Danmark fortsat var med i EU, men uden at skulle overdrage beføjelser, der er afgørende for Danmark som nation og stat.

Derfor kunne man sige, at det ville være logisk og rigtigt at stemme om alle fire forbehold på en gang – så den danske befolkning kunne stemme om, om man afgørende vil fortynde Danmark som nation og overdrage væsentlige statsbeføjelser til et EU i en udvikling mod Europas Forenede Stater. SF ønsker imidlertid ikke, at nogen af forbeholdene fjernes, og ser derfor heller ikke nogen grund til at sende dem alle til folkeafstemning.

Et *andet mindretal* (Dansk Folkepartis medlem af udvalget) indstiller forslaget til *forkastelse*.

Selv om Dansk Folkeparti ikke – som situationen foreligger på nuværende tidspunkt – kan støtte nærværende forslag til folketingsbeslutning, har Dansk Folkeparti stor sympati for tankegangen i forslaget. Dette skyldes flere forhold:

I 1992 stemte befolkningen som bekendt nej til Maastrichttraktaten. Året efter fik Danmark og danskerne i stedet serveret en pakkelse, det såkaldt nationale kompromis, hvor et flertal af de politiske partier sagde til vælgerne: Nu stemmer I lige om igen om Maastrichttraktaten gennem Edinburghafgørelsen, men til gengæld lover vi jer som vælgere, at Danmark står uden for på de områder, vi har defineret som værende vigtige i forbindelse med, at vi ikke vil være med i den politiske unionsopbygning. Men nu ønsker man stille og roligt, at Edinburghafgørelsens fire forbehold afskaffes efter salamimetoden, og det har man vel egentlig haft planer om længe.

I beslutningsforslaget spørges der om man i virkeligheden ikke burde stemme om at afskaffe undtagelserne på én gang, når man nu lavede den pakkelse til befolkningen - hvis forbeholdene altså overhovedet skal afskaffes. Den tankegang har Dansk Folkeparti meget stor sympati for, og vi kan godt forstå de hensigter, der ligger til grund for dette beslutningsforslag.

Men Dansk Folkeparti tror, at der under alle omstændigheder - uanset om forslaget bliver vedtaget eller ej - vil blive en diskussion op til